

Op tournee naar Uncle Sam

Door: Mathieu Daniël Polak

De gigantische afstanden tussen de vijftien steden waar ik op carillons concerten heb gegeven, was de enige culture shock die ik afgelopen zomer tijdens mijn reis naar de USA heb ervaren.

Gelukkig was mijn vriendin en copiloot Ruth Sonco Tello erbij om mij naar alle plaatsen te navigeren. Op de Rochester University gaf ik op 11 juli mijn eerste beiaardconcert. Er was een student bij het concert aanwezig die serieus geïnteresseerd was in een beiaardstudie. Ik zag daarin een goede gelegenheid om reclame te maken voor de Nederlandse Beiaardschool.

Het is in Amerika gebruikelijk dat de artiest na het concert naar de luisterplaats gaat om met de bezoekers een praatje te houden. Dikwijls heb ik na het concert aan de voet van de toren met mensen gesproken terwijl de gastheer/vrouw de concertgangers in kleine groepjes mee de toren op nam om hun het instrument te laten zien.

Na afloop van de eerste concerten kreeg ik een cheque overhandigd die ik bij de plaatselijke bank kon cashen. In Nederland kennen wij het fenomeen cheque niet. In Amerika speelt de creditcard in het betalingsverkeer een grote rol. Neem deze dus altijd mee. De pinpas (in Amerika debetcard genoemd) kun je thuis laten want die wordt vrijwel nergens geaccepteerd.

De gastvrijheid waarmee Ruth en ik ontvangen werden, was geweldig. Na het concert op de campus van de Penn State in Erie (PA) op 14 juli heeft de familie Franforter voor ons een vegetarische maaltijd voorbereid. Bij andere concerten zoals op de Alfred University (NY) op 12 juli heeft de familie Buckwalter ons mee uit eten genomen.

Bij alle carillons was er in de middag een mogelijkheid om het instrument uit te proberen. Ik heb daar dankbaar gebruik van gemaakt.

Een van de hoogtepunten was om op de wereldberoemde Yale University in New Haven (CT) een concert te geven. Zoals ik al genoemd had, waren de afstanden fenomenaal. Met de Dodge uit 2016 hebben we zo'n elf uur gereden om New Haven te bereiken. Maar het was het meer dan waard. Het Yale Guild, bestaande uit studenten o.l.v. docente Ellen Dickinson heeft haar naam als uitstekende organisator wederom bevestigd.

Na de eerste week zijn Ruth en ik naar New York City geweest om vakantie te vieren. Ofschoon wij hebben genoten van al het schoons dat de Big Apple heeft te bieden, waren het toch de kleine dingen zoals een pretzel eten op het plein van het Metropolitan Museum, die mij het meeste zijn bijgebleven.

In de week van 20 tot en met 26 juli waren wij op familiebezoek Tennessee. Aldaar heb ik een concert gegeven op het Linnie M. Barger Memorial Carillon te Ooltewah ter nagedachtenis aan mijn zus die op 26 juni 2016 aan de gevolgen van longkanker overleden is. Het Linnie M. Barger carillon is een twee-octaafs instrument. Speciaal voor het concert had de organisatie een ijscoman geregeld. De luisteraars mochten tijdens het concert gratis een ijsje nemen. De meeste luisteraars zochten de schaduw op in het park rondom het carillon. De zomer was

Op Tournee naar Uncle Sam

bijzonder warm en zeker in het Zuidelijke Tennessee mag daar nog een paar graden Fahrenheit bij opgeteld worden. Wij hebben na het familiebezoek een vliegtuig vanuit Atlanta (GA) naar Detroit (MI) genomen. Ruth en ik ontdekte dat je in plaats van hotels ook bij mensen thuis een kamer kunt huren via Airbnb. Dat is niet alleen goedkoper maar ook comfortabeler. Wanneer je zes weken op tournee bent, is het fijn als je ergens een wasmachine kunt gebruiken. Mijn eerste concert van de Michigan serie was in Saint Hugo of the Hills. De concerten in Amerika worden, anders dan in Nederland, over het algemeen volledig gefinancierd vanuit sponsors en donateurs. In Kirk in the Hills heb ik een Petit & Fritsen carillon van 77 klokken bespeeld. Het carillon was een geschenk van de Fruehauf familie. Dennis Curry is de vaste beiaardier. Dennis is een van de organisators van het wereldcongres 2017 in Barcelona en is 'on the board of directors' bij de GCNA.

Bij de meeste concerten was de beiaardier op een beeldscherm te volgen. In Valley Forge (PA) had ik daarom een button gekocht met de Amerikaanse vlag erop. De vlag staat in Amerika hoog in het vaandel dus ik had een goede zet gedaan.

Veel waardering oogste ik voor mij programma's. Ik had in principe twee programma's voorbereid. Het programma voor vieroctaafs carillons was opgebouwd uit muziek uit een selectie van landen en bestond hoofdzakelijk uit originele beiaardmuziek en eigen arrangementen. Het programma voor tweeoctaafs carillons bestond uit melodieën waarover ik improviseerde. Het voorlaatste concert vond plaats op het Cook Carillon in Allendale (MI). Het was een feest om goede vriendin en collega Julianne Vanden Wyngaard na ruim vijftien jaar weer te zien. Het voelde echt alsof ik haar vorige week nog had ontmoet. Het finale concert op het carillon van de St. Chrysostom's Episcopal Church in Chicago (IL) was een ware uitsmijter. Wat ik het allerleukste aan dat concert vond, was dat er een groep kinderen mee kwamen luisteren tijdens het concert. Ook ijsjes aan de voet van de toren ontbraken hier niet. Aan de beiaardiers Kimberly Schafer en Jim Fackenthal heb ik twee mappen met de muziek van de Amerikaanse concerten cadeau gegeven. Chicago is zo mogelijk als stad nog aantrekkelijker dan New York dus een must voor de toerist. Bij een zo grote reis is het onmogelijk in een artikel alle ontvangende beiaardiers te bedanken maar dankbaar ben ik hun wel voor hun gastvrijheid en hulp bij de totstandkoming van een onvergetelijke tournee naar Uncle Sam!